

zetiség jogegyenlősége és akadálytalan érvényesülése körülményeinek biztosításával.“

Világos tehát, hogy a sokdimenziós szocialista ember, aki programmegvalósító minőségében a legnagyobb mértékben egykvalitású minden társával, nem veszti el egyetlen lényeges létdimenzióját sem a jövő mába való átcsapására irányuló, tudatos társadalomformáló tevékenységében. Ellenkezőleg, azzal, hogy a társadalmi homogeneitás kibontakoztatására fordítja minden energiáját, maga is új mélységekkel gazdagodik, mind több, mondjuk így: ösztársadalmi minőség hordozójává válik. Kultúrája, specifikus énje, a vele egyminőségűekkel alkotott társadalmi közösség sajátosságainak megőrzésével, személyisége föladata nélkül lesz tagja egy olyan társadalmi berendezkedésnek — a sokoldalúan fejlett szocialista társadalomnak —, egy olyan népnek — az egységes szocialista dolgozó népnek —, amely maga is egyéniség a világ országyai és népei között.

ALEXANDRU ANDRIȚOIU

BÍBOR-KÖLTEMÉNY

Évem, te, merészet énekel a kobza
férfilélekkel, büszkén, őszöd táján,
ha kommunisták gyűlnek találkozóra.
Emlékműveket melenget a márvány,
hallom, fém-ököl tapogatja ki.
Magamban égő, világomat átjárt —
emelkedem most megpillantani,
tudni korom melegét, csillogását.
Ezután vállas idők menetelnek,
a sodrásba egész emberek állnak, —
s nagy eszmék születnek (rakéta-termek)
az idő zenitjére koronának.
Kiderülök dolgaimban, mint őszi
dél. S a merészen éneklő férfi-kobza
dallamát bíbor-költeményem őrzi,
ha kommunisták gyűlnek találkozóra.

SZABÓ ISTVÁN fordítása